

Детето повдига очи и толкова ужасъ се чете въ тѣхъ, че майката наистина се сепва.

— Нищо! Нищо! Хапни си и почини!

Привечеръ е. Слънцето се е навело низко надъ Дуназа. Исква му се преди да си отиде още веднажъ да измие лжчитѣ си въ рѣката. Цѣлъ день е грѣло то надъ окървавената робска земя и само отъ гледане се е окървавило.

Презъ западното прозорче влиза тая тежка червена свѣтлина и окжпва цѣлата стая съ огънь. Огъня играе и по лицето на баба Тонка.

Чудно е това лице. Сякашъ е издѣлано отъ камъкъ: нито една бръчка, нито една черта, нито едно движение. То не трепва дори, когато старичката чува думитѣ на съседкитѣ си, спрѣли на разговоръ нарочно предъ прозореца ѝ, за да я измжчватъ.

— Тонкиния синъ го довели ей-сега нѣ. Нашъ Георги билъ тамъ и видѣлъ всичко.

— За какво ли сж го довели? . .

— Ехъ, за какво — да зарадватъ майка му...

— Ще го убесятъ тука ей-на онзи салкъмъ. Да го гледа, та да му се радва. Нали тя го е учила на комитаджийство!

— Пада ѝ се!

— Мари, то нея ѝ се пада заедно съ него да я убесятъ.

Баба Тонка не се сърди. Тя и не чака други думи отъ своитѣ съседки. Такива сж хората. Когати се жертвувашъ зарадъ тѣхъ — тѣ те замѣрятъ съ камъни. Нали тѣй сж убили и Света Петка и Свети Стефанъ? Нали народа разпѣна и Исуса?

Баба Тонка нѣма знанието да отвори прозореца, и да имъ каже, че и Божата майка е гле-